

Sekten

Fredrik Andersson

Boksidan

Sekten

av

Fredrik Andersson

Copyright: Förlaget Boksidan 2005
Box 558
146 33 Tullinge

Sekten, ISBN-nummer: 978-91-86199-14-2

Besök www.boksidan.com!

En idé

Sten fick en idé. Egentligen hade han fått idén redan i bilen på väg till arbetet, fast då hade den bara flugit förbi. Nu hade den kommit tillbaka fastän starkare. Det kändes som en ganska bra idé. Åtminstone tillräckligt bra för att vara värd att berätta om. Därför gick han över till den närmaste kollegan och gjorde det.

– Du Fredrik, jag har funderat över en grej.

Fredrik såg glatt och nyfiket på honom, då han tyckte att Sten ganska sällan verkade fundera på något. I alla fall brukade han sällan ta upp några funderingar med honom. Förmodligen brukade han inte ta upp funderingar med några andra heller, eftersom såvitt Fredrik visste var han Stens närmaste förtrogne. Han gav Sten ett uppmuntrande svar och denne fortsatte:

– Du vet de där två från Järna som dog förr förra året. Dom var ganska unga och dom dog rätt nära varandra i tiden, var inte dom med i någon slags kristen sekt.

– Jo, jag vet inte? Jo förresten jag kommer ihåg dem. En kille och en tjej. Jag utredde killens död.

– Just det, det är dom jag tänkte på. Det jag tänkte på var att dom väl var med i den där sekten i Järna båda två. Tänk om det var en sån där Knutby pryl.

– Häftigt, det borde vi nästan kolla, fast jag har inte tid just nu.

– Det är OK, jag kan göra det själv, tänkte mest bara kolla om det verkade vettigt.

– Bra, berätta hur det går!

– Förresten, kommer du ihåg när det var?

– Ja kanske, jag tror att jag var tillsammans med Jeanette då, så det måste varit sommaren 2002.

– Tack, vi hörs.

Sten gick i väg till arkivet och bläddrade bland akterna från det året.

Den första av akterna han hittade rörde kvinnan. Hon dog i maj, hette Erica och blev 31 år gammal.

Sten tog ut hennes mapp ur hängfoldern och lade den ovanpå arkivskåpet, medan han letade efter den döde mannen. Han tog med sig båda akterna till sitt kontorsrum och började studera den första av dem. Först kontrollerade Sten de mest uppenbara sakerna såsom om kvinnan var barnflicka åt någon i sekten eller om hon dött i badkaret. Egentligen visste han att ingetdera var fallet men det var i alla fall ett sätt att börja.

I rapporten framgick det att hon var arbetslös, men att hon praktiserade som lärjunge för att bli pastor i sekten och hon dog av allergisk chock. I akten stod det inget om någon sekt istället stod det: Tempelkyrkan. Men han mindes att den kollega, Anders Jonsson, som utrett dödsfallet kallat kyrkan för sekten. Sten började med det översta dokumentet, men tröttnade snart och bläddrade fram till förhören, men tröttnade även där och ögnade igenom resten av dokumenten i mappen. Han funderade lite och ringde sin sambo Elin, eftersom hon är läkare.

– Du vad innebär en allergisk chock och hur farligt är det egentligen?

– Det heter anafylaktisk chock och det innebär att andningsvägarna svullnar. Man kan dö av det, men oftast gör man det inte.

– Det låter väldigt obehagligt, minst sagt. Jag skulle ju inte våga äta någonting. Jag tror att jag sett det på film, någon som tog livet av sin kille genom att lägga jordnötssmör i maten.

– Just det jordnötter är ett sådant ämne som man kan få allergisk chock av.

– Finns det ingen medicin man kan ta?

– En del som är i riskzonen för att få en sådan chock brukar ha med sig motmedel i form av kortisonsprutor.

– Men hinner man ta det?

– Ja om man vet att man är i riskzonen för att råka ut för att få en dylik chock, har man det alltid med sig. Det finns många människor som lever med denna risk och klarar det bra.

– Det är ju lite mysigt eftersom den person det här handlar om inte ens har försökt att gå från matbordet. På fotografierna ser det bara ut som om hon suttit helt lugnt och kvävts.

- Vad var hon allergisk emot?
 - Penicillin.
 - Vad står det i obduktionsprotokollet? Står det något om kortison?
 - Nej, jag vet inte.... jo....nej jag ser ingenting om något sånt.
 - Obducenten borde ju ha nämnt att det inte fanns spår av kortison, står det något om penicillin i obduktionsprotokollet då?
- Sten läste fram och tillbaka i papperen en lång stund, sedan svarade han:
- Nej det gör det inte.
 - Det behöver inte vara så konstigt, det behövs så små mängder för att få en dylik chock att det inte går att spåra vid en obduktion. Finns det inga fler handlingar från sjukhuset, någon kemisk analys eller så? När var obduktionen, vem var obducent?
 - Många frågor. På fråga två svarar jag Sven Bengtsson på fråga tre svarar jag maj år 2002 och fråga ett svarar jag pass, för jag måste kolla det.
 - Sven Bengtsson det var en AT-läkare som vi hade här ett tag. Om du hittar några analysresultat kolla om det står något om kortison.
 - Vänta, jag ska bläddra lite, har du mycket att göra?
 - Vad tror du, jag jobbar på ett sjukhus.
 - Hm, ska jag ringa upp dig om jag hittar nått istället?
 - Det vore kanske bra, jag ska på möte snart. Vad handlar det om? Varför har du börjat rota i ett tre år gammalt dödsfall?
 - Jo jag fick en idé när jag åkte hit i morse. Den kvinna som det handlar om och en kille dog ganska kort mellanrum. De dog båda på ett ganska udda sätt, de var båda ganska unga och båda var med i Tempelkyrkan.
 - Du tycker att det luktar psykopatiska frikyrkopastorer och barnflickor som får morduppdrag från gud via SMS om det hela?
 - Just det! Bra tips det där om SMS förresten, måste kolla om det går och få fram på något sätt så här långt i efterhand.
 - Det låter ju hemskt spännande. Jag kan se om jag kan få tag i Sven Bengtsson och fråga honom om han minns något om penicillin och kortison, om du vill?
 - Gärna! Jag skulle gärna göra det här lite inofficiellt, för att inte i onödan stöta mig med han som gjorde utredningen.
 - Vem var det?
 - Anders.
 - Men han blir väl inte sur han gillar ju dig, han har ju till och med bjudit hem dig en gång.
 - På knäckebrödssmörgås ja.
 - Men du fick ju skjuta pistol också.
 - Det är ju sant förstås, då kan jag ju bara gå in och säga att jag tycker att han har gjort en dålig utredning som inte kört hela Knutbypaketet med skuggning av hela församlingen och koll av alla ledarnas SMS och sånt.
 - Jättekul! Men det är väl inte konstigt om ni skulle få en annan syn på dödsfall i sekter efter det som hänt nu. De fick dom ju i Knutby också. Dom gick ju först på att pastorns första fru ramlat i badkaret så hårt att hon dog när hon i nyktert tillstånd var på väg för att kissa, eller hur det nu var.
 - Det är ju sant. Jag ska ta upp det med honom sen. Tack för hjälpen!
 - Puss! Du borde vi inte bjuda in dina kriminalarkollegor någon gång förresten?
 - Får du någon gång någon en känsla av att du kanske tjarar? Jag har ju sagt att jag inte har någon lust att bjuda hem dom, dom är ju gamla gubbar och tanter. Fredrik har ju varit hemma hos oss en massa gånger.
 - Du vem var det som ville ha hjälp?
 - Förlåt då, men jag vill verkligen inte bjuda hem dom. Kanske när ja fyller fyrtio eller nått. Hej då, puss!
 - Puss, vi ses ikväll. Du ringer väl om du kommer hem sent?
 - Jag vet, det säger du ju alltid.

Enligt Anders Jonssons rapport hade Erica ätit pasta med någon slags tomatsås. Hon hade ätit ensam och måltiden hade ägt rum någon gång mellan sex och åtta på kvällen. Hon hade hittats klockan halv tio av en granne som tröttnat på att hennes hund stått och skällt som en galning i flera timmar.

Anders hade skrivit att man inte kunde säga hur hon fått i sig penicillinet. Varken det som var kvar av maten eller av vattnet i glaset framför tallriken innehöll några spår av penicillin. Det fanns ingenting i maginnehållet eller på bordet som tydde på att hon ätit någonting mer såsom grönsaker eller en smörgås. Innehållet i magsäcken var så noggrant och uttömmande beskrivet att Sten nästan mårde lite illa när han läste det.

Det var sex bilder i akten. Fyra av dem visade en tjej som satt vid ett typiskt köksbord.

Framför henne fanns en tallrik som var fylld med en ganska stor hög med spagetti. Spagettin var blandad med en röd sås med vita fläckar på. En gaffel var instucken i högen med spagetti. Kniven låg på tallrikens högra sida. Som om den aldrig hade blivit använd. Framför tallriken stod ett glas till hälften fyllt av vatten. Köksbordet var fyrkantigt. Invid varje sida stod det en köksstol, förutom på den sida där kvinnan satt. Hon satt på en ganska stor brun karmstol av trä. Hon hade en ljusblå klänning på sig. Håret var långt och ganska blont. Händer låg knäppta i knäet som om hon bad. Huvudet hade fallit bakåt så det var svårt att avgöra hur hon egentligen såg ut. Men på två av bilderna låg hon naken på obduktionsbordet och på dessa framgick att hon varit ganska söt.

Sten var på hugget för att hitta bevis på att det var något konstigt med dödsfallet, därför ägnade han sig en lång stund åt att finna konstigheter på fotona.

Han kunde efter den långa stunden glatt konstatera att det var flera saker som verkade konstiga. Till att börja med verkade det helt orimligt att någon bara skulle sitta lugnt och still med händerna knäppta i knäet, under tiden man höll på att kvävas. Även om hon ville sitta still, borde hon ju ha haft några kramper, spasmer eller nåt. Dessutom verkade det ju konstigt att hon skulle bry sig om att sätta gaffeln så prydligt i högen med spagetti ifall hon höll på att kvävas. Om det inte var så att hon släppte gaffeln mellan varje tugga, men det brukar folk inte göra.

En annan konstig grej var att det att döma av fotot såg ut som om det var pulverrost på pastan, men det stod ingenting om pulverrost i beskrivningen av innehållet i magsäcken. Dessutom var det enligt obducentens beskrivning ganska mycket mat i magen men, men tallriken såg nästan full ut.

Han packade ihop den akten och tog fram den andra. Det dödsfallet inträffade tre månader senare, alltså i augusti. Det var en man som hette Tomas Fagerlund. Han var också medlem i Tempelkyrkan, fast det stod ingenting i polisrapporten om att han varit pastor eller så. Det var Fredrik som skrivit den utredningen. Tomas blev trettiofyra år gammal. Han var ensamstående utan inga barn och Han arbetade som elektriker på Astra. Dödsorsaken var att han stått högst upp på en åtta meter hög stegen som fallit bakåt. Stegen hade innan den föll bakåt stått lutat mot en av gavlarna på Tempelkyrkan. En predikant i kyrkan, Gabriel Karlsson, hade bett honom skruva fast korset på kyrkans gavel, eftersom det delvis hade lossnat. Gabriel hade hjälpt honom att ta fram stegen och en skruvdragare. När Tomas klättrat upp på stegen hade Gabriel gått in i kyrkan för att hämta en kamera. Han hörde ett brak och rusade ut. Han fann Tomas liggande under stegen på ett sätt som såg fruktansvärt obehagligt ut. En annan församlingsmedlem, Stina Hammarström, kom efter en stund också ut ur kyrkan och de släpade tillsammans Tomas till hennes bil och hon körde honom till Södertälje sjukhus. Han avled efter några dagar inne på sjukhuset utan att ha återfått medvetandet.

Sten kände sig ganska nöjd nu, det skulle kunna vara något att ta upp med Anders och kanske med chefen. Dessutom kände han i magen att det var hög tid för lunch. Han hann inte ens resa sig förrän Fredrik kom in och föreslog att dom skulle sticka på lunch.

Direkt efter lunch hämtade Sten de båda akterna, steg in på Anders rum och berättade om sina funderingar. Han visade på bilderna och tog upp det som verkade konstigt. Till Stens förvåning verkade Anders inte ett dugg förnärmat, han blev tvärtom ganska upprymd.

– Fy fan, religiösa sekter dom verkar ju kunna vara hur galna som helst, så varför inte? Jag menar det är ju inte bara det där som hände i Knutby. Jag säger bara Waco i Texas, det var bland det sjukaste jag hört. Jag gjorde nog kanske inte världens mest grundläggande utredning i det där fallet. Det kändes ju som en ganska uppenbara olycka, sen var det ju nästan sommar och allting.

– Jag förstår, man väntar ju sig ju inte heller att det ska finnas någon ondska i en kristen församling. Polisen i Uppsala missade ju det där med badkaret. Förresten kan det här väl mycket väl vara olyckor, men det kanske ändå kunde vara en idé att kolla upp det lite extra noga nu efter vad som hänt.

– Just det, ska vi titta på det tillsammans?

– Gärna, men vi borde kanske kolla med chefen.

Chefen, kriminalkommissarie Ingvar Bergström, tyckte också att det lät spännande, fast han uttryckte det inte så rakt på sak.

– Sätt dit den där sekten om ni kan, men glöm inte att ni också har färskare fall att jobba med. Det där kan ni väl ta vid sidan om, jag menar dom är ju begravda för länge sedan. Försök också att göra det på ett sätt som gör att församlingen inte känner sig påhoppade. Det finns säkert någon ombudsman som skulle kunna hoppa på oss för religiösa trakasserier om vi inte är försiktiga. Kan du förresten inte dra lite om detta på veckomötet klockan ett.

Veckomötet började som vanligt med att chefen presenterade de senaste organisationsförändringarna. Efter chefens presentation brukade var och en i kriminalgruppen dra de ärenden man arbetade med för stunden.

Sten berättade kortfattat om sina reflektioner och han visade lite bilder, samtliga kollegor tyckte att det var en tråd värd att Sten spann vidare på. Men chefen påtalade åter igen att det var viktigt att det gjordes diskret.

– Vi vill ju inte framstå som att vi förföljer religiöst oliktankande.

– Vadå religiöst oliktankande, dom är ju kristna sa Sten.

– Vadå é du kristen?

Sten sa ingenting. Han tittade på sin kollega Anette Karlberg, för han hade för sig att hon var aktiv kristen och gick i kyrkan ibland.

Men hon reagerade inte. Däremot kommenterade hon beskrivningen av Ericas sista måltid:

– Jamen varför dukade hon överhuvudtaget fram någon kniv om hon inte använde den. Jag brukar i alla fall inte göra det om jag äter ensam.

Anders nickade och sa:

– Inte jag heller.

– Vadå, gud var ni är simpla, äter ni bara färdighackad mat, som bebisar, sa Fredrik.

De fortsatte och dividera om bordsskick en lång stund tills de kom överens om att notera det som ett indicium.

Plötsligt ställde sig Fredrik upp och började tala, trots att Anders just höll en lång utläggning om något. Det hördes tydligt att han var upphetsad. Som om han kommit på något viktigt.

– Men va fan är det där mörka strecken på armarna? Skulle inte det kunna vara blåmärken!

Fredrik tittade frågande på Sten. Han tittade så bedjande att Sten höll med honom, även innan han överhuvudtaget skymtade strecken över höger underarm. Övriga kollegor visade ingen reaktion alls, antingen såg de inga märken eller var deras tankar på annat håll. Ingen sa något mer, vilket chefen tolkade som att ämnet för stunden var uttömt och han erbjöd andra att ta vid och berätta vad de höll på med. Det var samma gamla vanliga ärenden och ingen verkade direkt lyssna på den som för tillfället hade ordet.

Efter mötet satte sig Sten på sitt rum med de bägge akterna. Han ringde nummerupplysningen och fick de aktuella telefonnumren till några av de personer som var nämnda med namn. Det var de båda avlidnas föräldrar samt predikanten Gabriel Karlsson och församlingsmedlemmen Stina Hammarström. Nummerupplysningen hade telefonnummer till samtliga utom till Ericas föräldrar. Han funderade lite på att ringa något av numren, men det kändes ganska jobbigt, så han avstod. En sak som han hade lagt märke till när han läste dokumenten i Ericas mapp var att ingen i församlingen hade blivit hörd.

Sten grubblade en stund på detta och han tänkte just gå in och fråga Anders varför han inte gjort det. Då han slogs av tanken att det ju inte var något konstigt alls, han hade ju aldrig själv gjort det när han utrett något dödsfall. Han hade överhuvudtaget aldrig funderat på att höra någon i någon klubb eller intresseförening som mordoffret tillhört. Själv var han till exempel medlem i en båtklubb och i Svenska Kyrkan, men vad skulle de kunna säga om honom ifall han hittades död någonstans. Det var ju heller ingen på den tiden som kunde tro att det kunde vara någon i en svensk frikyrka som skulle kunna vara kapabel att mörda någon.

Det Sten skulle kunna bidra med nu, utan att stöta sig med Anders och Fredrik vore att gå på själva kyrkan. Eftersom ingen pratat med någon i församlingen angående Ericas död bestämde han sig för att börja med henne. Sålunda tog han upp hennes akt igen och läste igenom den. Det fick honom att tycka ganska synd om henne. Dels eftersom hon dött vid unga år och dels för att det måste vara hemskt att ha en allergi som gör att man kan dö om man gör några misstag. Dessutom verkade hon så ensam och hennes föräldrar verkade inte ha brytt sig så mycket. Fadern hade sagt att han var förvånad över att dottern inte tagit kortison. Anders hade frågat om det hade hänt förut att hon fått en allergisk chock. Fadern hade svarat att han inte mindes. Modern mindes inte heller, fast hon trodde att det kanske hade hänt några gånger. Hon beskrev även hur dålig hon blev första gången de gav henne penicillin. Modern berättade i förhöret om hur hon blev alldeles panikslagen och hur hon grätit och vaggat flickan. Läkaren hade sagt att nästa gång hon fick i sig penicillin skulle det kunna bli värre. Hon skulle kanske inte kunna andas alls, så de måste snabbt ge henne kortison. De första åren efter detta hade hon hela tiden haft en kortisonspruta med sig, vart hon än gick och hon hade knappt vågat lämna dottern ensam. Med tiden hade hon insett att det inte finns penicillin överallt och hon hade slappnat av. I synnerhet sedan dottern blivit så gammal att hon själv kunde hantera en spruta.

Anders hade frågat om de inte tyckte att det var lite konstigt att hon inte verkade ha försökt leta efter sin spruta. Fadern hade svarat att detta måste ha varit guds vilja och modern hade svarat att hon inte visste.

Sten gick in till Anders, men han var inte där så han ringde hans mobilnummer. Anders svarade men lät ganska stressad, så Sten sa att han skulle återkomma senare. Han funderade nu över hur han skulle kunna gå vidare med församlingsspåret. De mest misstänkta personerna, tänkte Sten fördomsfullt, var ju definitivt pastorerna. Men det är nog inte så lyckat och börja med att prata med dom.

Han kom på en grej som de gjort förut en gång när de fått ett tips om gäng ungdomar som tipsaren trodde handlade med droger. De visste inte vad ungdomarna hette, men de visste att de hade ett rastafariband som hette Dweezil. De hade på Fredriks förslag ringt till alla studieförbund i Södertälje och frågat om de gav bidrag till ett dylikt band och de hade fått napp. Rastafaribandet Dweezil var en studiecirkel som fick bidrag från Vuxenskolan. Han funderade vidare och ringde därefter Skatteverket och frågade om Tempelkyrkan fick några pengar från något studieförbund. Efter en stund kunde tjänstemannen på Skatteverket konstatera att så var fallet. Han ringde genast det aktuella studieförbundet. Efter att ha pratat med diverse personer där kom han fram till en person som handlade bidraget till Tempelkyrkan. Personen blev väldigt tillmötesgående när hon hörde att Sten var polis.

– Vill du att jag ska faxa en förteckning över dom som medverkar i deras bibelstudiecirkel?
– Gärna.

– Vilket år vill du ha?

– Helst för år 2002.

– Vänta lite. Det dröjde en ganska lång stund, sedan återkom rösten. Jag hittar inte listan för år 2002, kan du tänka dig något annat år?

– Tja året innan då.

– Den har vi inte heller. Dom kanske inte hade någon studiecirkel då. Jag har inte jobbat här så länge så jag vet inte.

– Vilka år har ni då?

– I år fram till april och hela förra året.

– Då tar jag det du har, kan ni faxa oss listan.

Faxet innehöll ett försättsblad och nio sidor tabell. I den första kolumnen stod namnen på de medverkande i studiecirkeln. I resterande kolumner var det ett antal kryss och överst i dessa kolumner stod olika datum. Han började med den som stod högst upp på listan. Listan var skriven i bokstavsordning så det namn som stod högst upp var Gunvor Aberg. Många andra hette sådant som Fredrik Andersson och liknande, dem brydde han sig inte om att ens försöka få tag på. Han koncentrerade sig på dem som hade så ovanliga namn att det förmodligen bara finns en eller i par stycken med samma namn i Södertälje med omnejd. Nummerupplysningen gav honom adresser och telefonnummer till de ovanligare namnen på det första bladet. Efter det gick han in till Anders för att kolla om han kunde tänka sig att hjälpa honom att prata med dem på listan, men han var inte ens inne. Däremot satt Fredrik på sitt rum och han verkade hemskt sugen på att förhöra församlingsmedlemmar, tänkte Sten, och frågade om han ville följa med till Gunvor Aberg.

Avhoppare

Gunvor Aberg bodde i en lägenhet nästan i centrum av Södertälje. Sten knackade på dörren. Det hördes inte ett ljud därifrån. Han knackade igen, fortfarande hördes inte ett ljud. Han tog fram sin mobiltelefon och ringde damen. Telefonsignaler hördes någonstans därinne och efter några signaler svarade en kvinna som lät ganska gammal. Sten presenterade sig och bad henne öppna dörren, vilket hon strax gjorde. Kvinnan var liten och rund, hon såg ledsen och lite skrämmd ut.

– Hej, vad vill ni?

– Hej, vi skulle vilja fråga ett par saker.

Hon steg åt sidan för att släppa in dem utan att fråga vad det rörde sig om. Men hallen var så smal och damen så rund de var tvungna att trycka sig längs väggen och gå på sidan för att passera henne. De stod nu alla tre i hallen och tittade på varandra.

– Vi kan gå ut i köket. Fast jag har inget att bjuda på.

Både Sten och Fredrik kände sig ganska lättade över det beskedet. Ingen av dem var särskilt förtjusta i att äta sig igenom sju sorters kakor och gamla bullar. Hon trängde sig förbi dem och gick före ut i köket.

– Vad vill ni då?

– Vi vill veta lite om hur det är i Tempelkyrkan.

– Varför det? Ska ni gå med? Frågade hon ganska surt.

– Nej, vi är bara intresserade av Ericas död, sa Sten.

– Och Tomas död. Kompletterade Fredrik.

– Jaså är det något konstigt med dom?

– Nej, men vi utreder alla dödsfall.

Fredrik tittade förvånat på Sten, men sa naturligtvis ingenting.

– Ja, jag vet då ingenting. Jag vet ingenting av vad som hände i församlingen. Dom sa aldrig något till mig. Förutom att dom bad mig baka kaffebröd och koka kaffe till gudstjänsterna. Dom frågade aldrig hur det var med mig. Jag skulle nog aldrig ha gått med där egentligen. Jag skulle ha varit kvar i missionskyrkan. Men han verkade så trevligt predikanten i början. Han var underbar att lyssna på och de tyckte att mina bullar var så goda. Jag fick till och med blommor. Men sedan var det som om allt slog om, det blev en så tråkig stämning. Jag fortsatte att baka bullar, men ingen sa något om dem. Trots att jag till och med hade vaniljkräm i dem ibland.

– När blev det så?

– Jag vet inte så noga. Det där med årtal spelar inte så stor roll för mig nuförtiden. Jag är ju pensionär sedan många år.

– Men var det före eller efter det att Erica dött?

– Det var nog före, det var nog på hösten tror jag.

– Vad minns du av det som hände när Erica dog.

– Jag vet inte så mycket om det faktiskt. Jag var inte så mycket med i församlingen då. Ni förstår jag träffade pastorn i missionsförsamlingen nere i Södertälje. Det var på Storgatan. Han sa att han saknade mig och mina bullar så mycket och att han så gärna såg att jag kom med där igen. Så jag började gå på deras gudstjänster istället.

– Men du är fortfarande medlem i Tempelkyrkan? Du står i medlemsförteckningen.

– Jag fick inte gå ur. Jag sa till dem att jag ville gå ur, men dom sa att jag inte fick det. Sen var dom här flera gånger och ringde på dörren, men jag öppnade inte. Jag trodde faktiskt att det var dom som ringde på nu.

– Du verkar ledsen?

Hon tittade ner i golvet och nickade.

– Varför det?

– Bullarna blev brända.

Hon såg så ledsen ut att Sten kände att han höll på att börja gråta. Det där med bullar var nog hela hennes värld, hennes stolthet. De skyndade sig att tacka för upplysningarna och lämna lägenheten.

– Fan, du skulle inte ha frågat henne om varför hon var ledsen, hon höll ju på att bryta ihop över bullarna.

– Det kunde väl för fan inte jag veta heller. Jag tyckte synd om henne. Man ska ju lyssna på folk, det är ju vårt jobb.

– Jamen varför gick vi där ifrån då. Ska vi gå tillbaka och säga att hon säkert gör världens godaste bullar.

– Men hur trovärdigt är det då, vi har ju inte ens smakat dom. Och om dom i kyrkan inte ens säger att dom är goda så måste ju bullarna vara skitäckliga. Sten hejdade sig lite när han sagt det där sista. Han vände sig om och tittade mot huset för att liksom förvissa sig om att hon inte hörde.

Fredrik surnade till och sa ganska högt:

– Jag tror att hon nog gjorde jättegoda bullar.

– Skit samma, vad fick vi ut av det här.

– Jag tyckte att det var en hel del faktiskt. Stämningen i församlingen blev sämre, kanske mobbingtendenser, minst en ville lämna den men fick inte. Allt var kanske inte så bra ens före dödsfallen.

– Visst skulle man kunna tolka det så efter att ha hört henne. Men det är trots allt bara hon som sagt något åt det hållet.

– Ja men vi har ju bara pratat med henne.

– Det är sant, vi kanske ska trycka lite mer på detta, när vi pratar med resten.

– Helt klart, vi kan väl be dem berätta om hur stämningen i församlingen förändrats.

– Vilket är nästa namn på listan?

– Linda Almfridsson, hon bor i Pershagen. Fast jag tror att hon är på jobbet. Jag menar Linda är ju inget pensionärsnamn.

– Bara för att din förra tjej hette Linda.

– Ja just det och hon var ju ingen pensionär.

– Men nästan.

– Va fan, bara för att hon var fem år äldre än mig.

– Vi kan väl pröva och ringa henne.

De satte sig i bilen. Sten startade och backade ut från parkeringen samtidigt som han ringde till Lindas mobiltelefon. Hon svarade efter ett par signaler och sa att det gick bra att de kom förbi hennes arbetsplats. Det var ett dagis och hon hade tydligen talat om att de skulle komma och att de var poliser, för det stod ett helt koppel av ungar och väntade vid parkeringen.

Linda såg uppriktigt glad ut över att träffa dem. Dessutom var hon ganska söt. Sten noterade hur Fredriks röst förändrades lite när han pratade med henne. Den blev liksom smögigare.

Hon var fortfarande medlem i församlingen och gick regelbundet på möten. Hon berättade en hel del om hur det var. Stämningen var underbar och sammanhållningen jättebra. Alla ställde upp för alla och man var som en stor familj.

Sten tittade henne strängt i ögonen och frågade om hon haft något förhållande med någon i församlingen. Hon rodnade märkbart, men svarade utan att tveka:

– Nej.

– Har du haft sex med någon då?

Nu rodnade hon ännu mer, men svarade fortfarande nej.

De tackade för samtalet och gick tillbaka till bilen.

– Sten varför frågade du sådär? Du såg väl att hon blev sur.

– Vadå, vart du tänd på henne?

Fredrik svarade inte och Sten sa inget mer heller. De brukade inte prata om hur de uppträdde i olika situationer, trots att de kände varandra ganska väl och pratade om väldigt privata ting för övrigt. Men denna dag hade Fredrik brutit mot den oskrivna regeln och det till och med två gånger.

Utan att de diskuterat saken lämnade Sten av Fredrik på polisstationen. Varefter han stämde möte med nästa person på listan. Han ägnade därefter nästan två hela dagar till att prata med församlingsmedlemmar. De flesta pratade han med enbart per telefon. Trots det hann han bara fram till dem vars efternamn började på H. Flera beklagade sig över trakasserier efter händelserna i Knutby. Några av dem antydde emellertid också att många församlingsmedlemmar slutade under 2002.

Sten tröttnade lite på intervjuandet och la ner det ett par dagar, under tiden funderade han över hur han skulle gå vidare. Slutligen bestämde han sig för att det förmodligen vore intressantare att prata med dem som inte längre var kvar i församlingen. Sålunda ringde Sten den som föreföll vara församlingens överhuvud, eftersom han enligt listan titulerades förstpredikant. Det var Gabriel Karlsson.

Nummerupplysningen hade ingen Gabriel Karlsson i Södertälje eller Gnesta. Sten bad då om att bli kopplad till Tempelkyrkan. Men nummerupplysningen hade inget nummer dit heller. Han tittade i Fredriks rapport efter adressen till kyrkan därefter gick han in till honom.

– Ska du med och besöka Tempelkyrkan?

– Varför det? Vad ska vi göra där?

– Jag tänkte kolla lite hur det ser ut och höra om de har någon gammal medlemsförteckning från tiden då Erica och killen dog. Jag tänkte att de som kanske kan vara de mest öppenhjärtiga om församlingen är dom som inte längre är medlemmar.

– Mest kritiska menar du.

– Just det, följer du med?

– Visst, ska vi käka först?

– Självklart, du skulle väl inte stå ut annars.

– Precis, min mage vill ha pizza idag.

– Min med.

Dörren till Tempelkyrkan var låst. Sten knackade lite försiktigt, till slut bultade han så hårt han kunde. En lång blond man i fyrtioårsåldern öppnade dörren och log emot dem.

– Hej, kan jag hjälpa er med något, vill ni komma in i herrens hus?

– Ja tack, vi är från polisen och vi skulle vilja ha hjälp med en sak. Svarade Sten.

Mannens leende smalnade av och han frågade:

– Vad då?

– Vi är lite intresserade av att ytterligare utreda vad som hände de församlingsmedlemmar som dog på lite ovanliga sätt år 2002.

– Pratade vi inte med varandra då förresten. Kommenterade Fredrik samtidigt som han stirrade mannen i ögonen.

– Jo det stämmer nog. Gabriel Karlsson heter jag, jag är pastor i församlingen.

Han sträckte fram handen och de skakade den i tur och ordning. Först Fredrik och sedan Sten samtidigt som de presenterade sig. Därefter stod de en stund och tittade på varandra varefter mannen log brett mot Fredrik och frågade:

– Tror ni att vi är som församlingen i Knutby?

Fredrik valde att fortsätta i samma skämtsamma stil:

– Just det, vi är här för att kolla er SMS-konversation med gud.

– Ha, ha, vad vill ni veta?

– Vi vill ha medlemslistan för år 2002 och gärna även för år 2001.

Gabriel såg lite förskräckt ut, men några sekunder senare såg han ut som förut fast allvarligare. Han nickade, funderade en stund och sa:

– Jag är ledsen, men samtliga gamla medlemslistor är brända. Vi i församlingen vill lämna det gamla bakom oss och glömma de får som valt att lämna flocken. Detta för att vi ska kunna ta nya tag och sikta framåt.

Typisk trams tänkte Sten och sa:

– Hur gör vi då?

– Jag skulle helst se att ni inte gjorde någonting alls. Att ni inte rev upp de gamla såren efter Erica och Tomas.

– Jaha, så då tycker du att vi inte ska göra någon utredning, det är väl lite misstänkt är det inte? Sa Sten och Fredrik nickade instämmande.

Pastorn fortsatte:

– Vi har gjort en internutredning av det som hände.

– Vad kom den fram till då? Sten kunde inte låtas bli att låta lite hånfull.

– Gud har tyvärr valt att straffa dem för deras otukt. Vi hade en månad med gemensam sorg och botgöring. Först efter Ericas död och sedan en månad till efter Tomas död.

Fredrik tittade frågande på honom:

– Vad då för otukt?

– Dom umgicks med varandra om du förstår vad jag menar, men de var varken förlovade eller gifta.

– Är det allvarlig?

– Det är emot guds lag.

Sten och Fredrik nickade allvarligt.

– Slemmig typ, sa Sten när de satt i bilen.

– Håller med, det är helt klart lite Helge Fossmo över honom.

Efter samtalet åkte de till stationen och Sten fortsatte att ringa medlemmar, men det kändes inte som det gav något. Han visste inte riktigt vad han skulle fråga om och det kändes dessutom rätt obehagligt att hålla på och ifrågasätta församlingen. Han var vid det här laget rätt less på Tempelkyrka och ångrade att han överhuvudtaget fått infallet att undersöka detta. Just som han var som mest less stack Fredrik in huvudet i hans rum.

– Hur går det? Ska vi gå och fika?

– Det går inget vidare, svarade han samtidigt som han grimaserade, reste sig och tog sin kopp.

– Vad är det som inte går så bra?

– Ja hittar inte hennes föräldrar, jag börjar bli less på att prata med församlingsmedlemmar, dom säger samma sak och det kommer inget nytt. Sen tycker jag att Anders har varit lite dålig på att hjälpa till. Jag får göra allt tråkigt jobb.

– Vems föräldrar?

– Ericas, du vet hon som dog när hon käkade. Hon som var med i Tempelkyrkan.

– Vadå hur svårt kan det vara i Sverige. Har du kollat telefonkatalogen.

– Skitkul. Inte ens Skatteverket vet vart dom bor. Det står adress okänd i deras register.

– Har dom inte skyddad adress då, brukar det inte stå något sådant då?

– Kanske det, vet inte. Men varför skulle dom ha det. Det är väl typ bara misshandlade kvinnor som får det.

– Det låter ju lite spännande, men hade hon inga syskon. Är dom döda, var bodde dom senast.

Är dom pundare?

– Dom är i alla fall inte dömda och hon har inga syskon. Dom bodde i Bankeryd.

– Jesubältet.

– Förstås.

– Du får väl åka dit till Bankeryd och knacka dörr. I en sån liten håla har dom ju järnkoll på varandra. När bodde dom där.

– Typ tre år sedan och bakåt i tiden. Men jag vet inte om jag får åka dit. Jag menar hon är ju liksom redan avskriven. Sten försökte låta som chefen när han avslutade med:

– Vi har ju faktiskt ett ansvar mot skattebetalarna. Pengarna måste ju räcka även till att jaga fortkörare och fridstörare.

De skrattade gott och gick iväg till kaffeautomaten.

– Dom andra bitarna då? Fortsatte Fredrik. Varför ska du prata med församlingsmedlemmarna?

– Jag vet inte, för att komma någon vart. Jag tänkte att någon kanske skulle berätta om knepiga SMS, sextrakasserier och sånt.

– Men om det nu skulle ha hänt så är det väl inget som man gärna pratar om, speciellt inte i en extrem religiös organisation.

– Nej det är väl så, men vad ska jag göra då?

– Har du funderat nått mer på det där med märkena på armarna? Tänk om de beror på att hon var fasttejpad vid karmstolen. Bredden mellan märkena är väl som typ silvertejp och varför satt hon i en karmstol och käkade?

– Nej, jo. Om det var så att hon till exempel var fasttejpad mot stolskarmarna borde det väl finnas spår av tejp på dem.

– Men det gjorde det inte, eller?

– Det vet jag inte, jag har inte hittat någonting i rapporten om hennes möbler, det är en av dom saker jag tänkte fråga hennes föräldrar om.

– Då finns det ju åtminstone en god anledning till att åka till Bankeryd. Möblerna kanske till och med finns där hos föräldrarna.

Tvärt emot vad Sten hade befarat, fick han faktisk åka till Bankeryd om han lovade att ta på sig ordnandet av gruppens årliga vårutflykt och bara åkte över dagen.

Sålunda gick han nästföljande dag upp fruktansvärt tidigt, drack en kopp kaffe, rakade sig, borstade tänderna och satte sig i bilen. Han var framme i Bankeryd strax efter tio på förmiddagen. Den senast kända adressen var till en ordinär sjuttiotalsvilla. Det såg ut som om det bodde en familj med småbarn i den. Han knackade på dörren, men det var ingen som öppnade. På brevlådan stod det Jönmark. Mycket talade således för att Ericas föräldrar inte bodde där längre.

Sten väntade en stund innan han prövade på dörren till grannhuset. Det märktes ingen reaktion där heller, så han fortsatte till huset på andra sidan. Det såg dött ut. Sten knackade ändå, men det hände ingenting. Han provade att knacka på i alla de intilliggande husen, men ingenstans märkte han någon reaktion. Det kändes lite stressande. Tänk om det här var allt han fick ut av denna resa. För att komma vidare åkte han ner till centrum av byn och prövade med affärerna där. I den andra affären fick han napp. Expediten kände Ericas föräldrar och Erica också för den delen. Hon sa att de var medlemmar i missionsförbundet. Föräldrarna bodde sedan flera år i Kongo. De var verksamma där som missionärer för församlingens räkning. Hon gav Sten adress och telefonnummer till en av pastorerna i missionsförsamlingen, som hade en tät kontakt med Ericas föräldrar. Sten fick tag i honom och han erbjöd en pratstund på missionshuset.

Pastorn, som hette Einar, mötte Sten utanför. Efter att pastorn hade dukat fram kaffe med kakor beklagade Einar det som hänt Erica. Han hade känt henne sen hon var liten och att det var en fin och god flicka. De pratade lite allmänt om detta. Sten var lite osäker på hur han skulle gå vidare. Kanske vore det känsligt att berätta om de teorier han hade. Detta i synnerhet för någon som representerade frikyrkligheten. Han kanske skulle uppleva det som trakasserier. Dessutom tänkte Sten på den tystnadsplikt som råder kring misstankar mot folk. Emellertid måste han ju säga nått. Förresten borde väl en pastor också ha tystnadsplikt. Sten sträckte på sig och sa:

– Knutby.

Det räckte så, för att få igång en lång harang från Einar om hur förfärlig den historien var, sedan tittade han allvarligt på Sten.

– Tror du att det kan vara något liknande som hände i Tempelkyrkan?

– Jag vet inte men det finns vissa saker som tyder på det.

– Jag förstår om du inte kan gå in på det. Det vore förfärligt. Jag kan försäkra dig att inom Missionsförbundet förekommer i alla fall inget sådant.

Sten hade ganska vaga begrepp om vad Missionsförbundet var för något. För honom lät det ungefär lika suspekt som Pingstkyrkan, eller Tempelkyrkan. Men han ville inte gärna stöta sig med den han pratade med, därför han sa:

– Va bra. Var är Ericas föräldrar och hur får jag tag på dom?

– I Kongo. Du kan bara skriva till dem för de har ingen telefon. Du ska få adressen av mig.

Pastorn gick iväg och kom tillbaka några minuter senare. Under tiden hann Sten fundera ut en fråga som han tänkte skulle kunna vara väldigt viktig. Pastorn räckte honom ett använt kuvert.

– Det här är ett brev från dem. Deras adress står på kuvertets baksida. Om du vill prata med dem får du be dem ringa upp dig. I så fall åker dom till Missionsförbundets huvudkontor i Kinshasa eller Svenska ambassaden och ringer dig därifrån, men det tar ju lite tid.

Sten nickade och ställde sin fråga:

– Du kände ju Erica ganska bra, eller hur?

– Jodå som jag sa så har jag känt henne sedan hon var liten. Hon var väldigt aktiv i församlingen ända sedan unga år.

– Visste du då att hon var allergisk mot penicillin?

– Javisst det visste alla som kände henne. Först var hennes föräldrar noga med att tala om det, sedan när hon blev lite äldre talade hon om det själv. Jag tror att dom tänkte att det vore bra för andra att veta om det skulle hända något. Jag kom ihåg hur uppskrämda dom var när de upptäckte att hon var allergisk. Hon var en sådär sex-sju år gammal, hon höll på att dö, men dom hann få henne till sjukhus.

– Berättade hon även vad folk skulle göra om hon råkade få i sig penicillin?

– Ja absolut, hon hade alltid med sig en spruta. Jag kom ihåg hur hon en gång stod bredvid mig framför församlingen och berättade om sin allergi och hur hon visade hur vi skulle göra om hon blev sjuk.

– Hur skulle man göra då?

– Man skulle ta fram sprutan och trycka in den i henne och spruta antar jag, fast jag kommer inte ihåg var.

– Vet du något om Tempelkyrkan?

– Nej inte direkt. Jo jag vet ju att det var en Pingstkyrka från början men att de valde att gå ur förbundet, eller om dom kanske blev utestängda. Oss emellan kan jag nog tänka mig att den är ganska så sekteristisk.

– Har du någon aning om varför hon började i Tempelkyrkan?

– Ja det har jag, men jag vet inte om jag kan säga det för hon berättade det för mig i förtroende.

– Men hon är ju död.

– Jag vet, men ändå.

– Du förstår väl att jag behöver all den information jag kan få om jag ska kunna gå vidare i detta. Du kanske inte vill att jag ska komma vidare.

– Jo absolut, så okej då. Det handlade om kärlek. Hon vart kär i en som var medlem i församlingen, han var predikant. De träffades på ett ekumeniskt läger tror jag det var. Jag minns hur lycklig hon var. Jag kommer också ihåg att jag antydde att det kanske var lite stor åldersskillnad och att jag faktiskt varnade henne för den kyrkan. Hennes föräldrar bad mig tala med henne och göra det. Varna henne alltså. Men hon lyssnade inte på det. Hon var väl nitton år då och man vet väl hur nittonåriga flickor är.

– Vad gjorde hon sedan?

– Hon flyttade upp till Järna ganska snart därefter. Hon fick bo inneboende hos någon i församlingen och fick visst arbete inom hemtjänsten.

– Hade du någon kontakt med henne därefter?

– Visst hon kom hem då och då och deltog i våra gudstjänster. Men sedan sålde hennes föräldrar huset och åkte till Afrika och hon har inte varit här sen dess.

– Vet du om hon hade något förhållande med predikanten?

– Ja absolut, men det hände något som gjorde att det tog slut, men jag vet tyvärr inte mer än så. Du får nog fråga hennes föräldrar om det.

– Det ska jag göra, tack för informationen. Förresten finns det någon annan här i trakten som kanske kan veta mer? Hade hon till exempel någon bästis?

– Det vet jag inget om. Det får du nog fråga någon av flickorna i församlingen om.

– Har du något förslag?

– Visst jag ska hämta medlemsförteckningen, så jag kan ge dig adress och sånt också. Pastorn kom tillbaka efter en stund. I den ena handen höll han en pärm och i den andra höll han i ett kollegieblock. Han satte sig och bläddrade i pärmen.

Han bläddrade fram och tillbaka och hummade lite för sig själv. Då och då skrev han i kollegieblocket. Efter en ganska lång stund släppte han pennan, rev ut en sida ur blocket och räckte den till Sten.

Sten tackade för hjälpen, gick ut och satte sig i bilen, tog upp sin mobiltelefon och namnlistan. Redan på det tredje telefonnumret svarade någon. Hon svarade med ett kort:

– Annika.

Sten presenterade sig och frågade om hon kände Erica.

– Hon som dog menar du? Nej det gjorde jag väl inte direkt, inte mer än någon annan. Du borde prata med Eva, dom höll ihop jättemycket.

Sten ögnade igenom listan, där fanns två Eva.

– Eva, vad heter hon i efternamn?

– Johansson.

Ingen av dom två Evorna hette Johansson i efternamn.

– Har hon gift sig?

– Nä, hon har alltid hetat Johansson.

– Hon står inte med på min lista i så fall.

– Vad är det för lista?

– Det är en listas på tjejer i Ericas ålder som är medlemmar i församlingen.

– Då är det ju inte så konstigt. Eva Johansson är inte och har aldrig varit medlem i församlingen.

– Hur kan man få tag i henne då?

– Det vet jag inte hon flyttade till Stockholm samtidigt med Erica. Jag vet inte vart hon flyttade. Jag kände henne inte. Hon bodde i Jönköping och jag träffade henne bara då och då, om man var ute med Erica eller på fest hos henne eller nått.

– Vet du hur dom kände varandra då?

– Dom gick i samma klass i gymnasiet, fast jag kommer inte ihåg vilken skola dom gick i. Det var i Jönköping.

Sten tryckte av och ringde nummerupplysningen. Av dom fick han numren till samtliga gymnasieskolor i Jönköping.

Han började beta av dessa samtidigt som han styrde mot Stockholm. Efter några samtal och sådär en halvtimme kunde han konstatera att han var för sent ute och således måste vänta till nästa dag med att fortsätta på det spåret.

Dagen efter ringde Sten till svenska ambassaden i Kongo för att be dem försöka få tag i Ericas föräldrar. Det var inga problem alls. Han kom till en växel som direkt kopplade honom till en kvinna som utan någon större förklaring eller övertalning lovade att försöka få tag i dem. Det lät som hon tyckte att uppdraget skulle bli spännande.

Han lyckades dessutom utan särskilt mycket besvär hitta den skola som Erica gått i. Det var ju i och för sig inte så imponerande eftersom det inte finns så många gymnasier i Jönköping. Så på eftermiddagen hade han Eva Johanssons hemadress och mobiltelefonnummer. Han ringde henne, hon svarade och de stämde träff på hennes arbetsplats. Hon arbetade precis som Linda Almfridsson på ett dagis, men Evas dagis låg utanför Stockholm.

Inga barn stod och väntade när han kom gående mot entrén. Han knackade på dörren och en yngre kvinna öppnade den.

– Eva, sa Sten.

– Sten, sa kvinnan. Därefter fortsatte hon. Vänta jag ska bara hämta min jacka så kan vi gå ut och röka.

Eva hade egentligen inte så mycket att säga mer än att Erica hade blivit kär i Gabriel, flyttat till Stockholm och gått med i Tempelkyrkan. Eva hade försökt få henne att låta bli honom, men hon hade vägrat att lyssna. Sedan hade de tappat kontakten. Hon verkar ganska nervös, tänkte Sten. Han noterade att under det korta samtalet hann hon röka fem cigaretter. Och då var det inga Gula Blend eller Marlboro Light utan det var röda Prince.

Stegen

En dag ringde en Malin Stensson till Sten. Hon sa att hon hört av Linda Almfridsson att han undersöker det som hände Erica och Tomas. Malin sa vidare att hon ville tala med polisen för hon har tänkt efter och fått upp ögonen nu, efter det som hände i Knutby. Hon kom till polisstationen och berättade att hon såg Tomas och Gabriel precis efter det att Tomas fallit från stegen. Hon såg hur Gabriel höll Tomas huvud mot en stor sten. Som om han dunkat det emot stenen.

Hon rusade dit och tog fram sin mobiltelefon för att ringa ambulansen, men pastorn bad henne låta bli. Hon tog då av sig sin blus för att förbinda honom, men pastorn sa åt henne att hon inte kan sitta där i bara bh:n. Han beordrade henne att skyla sin kropp invid herrens hus, på den helgade marken. Därefter sa han att de skulle be för Tomas.

Sten la sig på golvet och bad henne visa på honom hur pastorn höll i Tomas huvud. De tog en ganska god stund att genomföra denna övning för Malin funderade, prövade och ändrade sig flera gånger innan hon var på det klara med hur det gick till.

Sten reste sig upp och sammanfattade resultaten innan han frågade:

– Pratade du och Gabriel om det här senare?

– Ja, han kom hem till mig kvällen efter. Han verkade ganska uppskakad. Han ville att vi skulle prata om det som hänt, att vi skulle be för Tomas.

– Hur då uppskakad?

– Ja han var konstig, han pratade en massa och såg liksom vild ut.

– Typ manisk?

– Ja kanske det. Jag kom ihåg att han hade en blå kortärmad skjorta på sig, samma skjorta som han hade haft på sig den där dagen. Den var alldeles skrynklig som om han sovit i den. Annars brukade han vara ordentligt klädd.

Det här kanske är viktigt, tänkte Sten, men hur ska jag spinna vidare på det. Han funderade en stund men kom inte på något, så han tog upp en annan tråd.

– Hälsade du på Tomas när han låg på sjukhuset?

– Ja varje dag.

– Sa han något om det som hänt?

– Nä han sa ingenting alls i all fall inte till mig, han bara låg där och en dag så låg han inte där längre, då var han död.

– Vet du om pastorn och Erica hade något förhållande?

– Nja, kanske. När hon kom till församlingen trodde jag det. De såg så kärleksfullt på varandra. Jag vet att det var flera andra kvinnor i församlingen som blev svartsjuka.

– Hur visste du det?

– Jag hörde ju hur dom pratade.

– Vad sa dom då?

– Inget särskilt, inget som jag kommer ihåg i alla fall, men man såg det på dom.

– Vilka då?

Hon tvekade lite:

– Linda och Gunilla.

– Vad hände sedan?

– Dom slutade att titta kärleksfullt på varandra och pastorn var inte alls lika gullig mot henne som förut.

– Hade Erica och Tomas något förhållande?

– Oh ja. Det visste alla. Dom till och med bad församlingen om förlåtelse för det.

De satt tysta en stund. Sten kom inte på något mer att fråga och hon verkade inte vilja säga något, så Sten försökte med:

– Varför har du inte berättat detta förut? Du finns inte ens med i rapporten. Men det står att Stina Hammarström kom ut och hon och Gabriel bar in Tomas i hennes bil.

– Gabriel ville att jag inte skulle tala med polisen.

Sten funderade ett slag på vittnesmålet, sedan bad han henne vänta en stund, under tiden som han hämtade en bandspelare och ett förhörsvittne. Han stötte på Anders i korridoren och bad honom närvara. Därefter hämtade han en bandspelare och de började ett regelrätt förhör med Malin. Det framkom emellertid inget nytt. Förutom när Sten, precis innan hon skulle gå ut genom porten till polishuset, frågade henne om hon hade förslag på någon som kanske hade mer att berätta. Hon tänkte efter en stund och svarade:

- Gunilla Martinsson och Linda Almfridsson. Dom har nog en del att berätta.
- För att dom blev svartsjuka?
- Det får du fråga dom om.
- Men vad menar du?
- Jag tror att åtminstone Gunilla hade något ihop med Gabriel innan Erica kom till församlingen.
- Vänta lite, jag ska bara kolla en grej.

Sten gick in på sitt rum och hämtade deltagarförteckningarna för bibelcirkelarna. Jodå Gunilla Martinsson fanns med.

Anders och Sten betraktade Malin när hon lämnade polishuset. Därefter vände sig Anders mot Sten och frågade:

- Varför har du inte förhört henne tidigare. Du skulle ju prata med alla församlingsmedlemmar.
- Jamen de är ju jätte många och hennes efternamn börjar ju på S, vi ligger ju bara på H ännu.
- Jag förstår, det låter rätt segt.

Sten fick tag i Gunilla Martinsson och hon lovade att komma till polishuset, så snart hon slutat arbeta för dagen.

En stund senare ringde telefonen, det var Elin.

- Du kan vi inte ha lite mysigt ikväll?
- Varför det?
- Det är ju fredag.
- Bra skäl, vad tänkte du?
- Lite god mat och lite vin kanske.
- Mm, kanske en biff med pommes frites och bearnaisesås och en videofilm?
- Är det de bästa du kan komma på?
- Okej då, toast med skagenröra, sushi och apelsinfromage.
- Jag gillar inte skagenröra det är så fettigt och sushi är så bökitigt, men apelsinfromage är bra.
- Vad vill du ha då?
- Kan vi inte göra det där dom gjorde på TV igår?
- Vad var det då, jag kommer inte ihåg.
- Det var ju någon tunn biff med ost i och så var det en varm potatissallad med citrongräs på. Du sa att du tyckte att det verkade gott.

– Biffen ja, men jag skulle hellre vilja ha potatisgratäng och någon sås till också.

Efter en hel del ytterligare förhandlande kom de fram till en meny som föll dem båda på läppen. Sten lovade att fixa maten och Elin lovade att handla vin och hyra en videofilm. Han litade på hennes smak när det gällde filmer och dessutom brukade hon välja med omsorg och hon var mån om att det blev något som passade honom också. Dessutom kunde han då med gott samvete gnälla på filmen om den inte var bra.

Strax efter de att han avslutat samtalet med Elin ringde det igen. Det var Malin Stensson.

- Jag kom på en sak som jag glömde att säga. Därefter berättade hon vad hon tidigare glömt.
- Sten satt som försummad med telefonen hårt tryckt emot örat och det gick en ilning genom ryggraden.
- Sa han så?
- Ja, precis så.
- Men det är ju nästan kusligt likt händelserna i Knutby. Är du verkligen säker på att det var så han sa.
- Ja, tror du att jag ljuger. Hennes röst blev lite skärrad.

– Förlåt men det här är ju bara så sensationellt att jag måste kolla igen. Är det okej om jag ber en kollega komma in och närvara som vittne?

– Visst.

Sten la handen för mikrofonen och ropade på Fredrik. Fredrik kom in i rummet och Sten kopplade om telefonen till högtalarfunktionen.

– Nu är min kollega Fredrik med också, skulle du kunna repetera det du just sa.

– Jo jag kom på att Gabriel, pastorn alltså, sa till mig när han kom hem till mig då när Tomas låg på sjukhuset, att han drömt om att Erica och Tomas skulle dö.

– Åh fan, sa Fredrik.

– Håller med, sa Sten. Sedan fortsatte han:

– Vi behöver ha detta ordentligt dokumenterat. Om jag skriver ut förhöret och lägger till det som du sa nu. Kan du komma hit och läsa igenom det och godkänna det.

– Visst när ska jag komma?

– Någon gång i nästa vecka, kanske onsdag, men du kan komma förbi när som helst efter onsdag, när det passar dig.

Tyvärr dröjde det till långt över den tid som de brukade sluta på fredagar innan Gunilla hörde av sig och talade om att hon var på väg. Klockan hade hunnit bli kvart i fem. Sten hade då för länge sedan strukit potatisgratängen till förmån för frysta potatiskroetter och bytt den hemlagade svampsåsen mot rödvinssås på pulver. Problemet var då mest citronfromagen även om han tänkte göra den med pulver. Detta eftersom den skulle stå kallt i flera timmar. Han ringde Elin och kollade om det kunde duga med glass istället.

– Mövenpick, sa hon. Då vill jag ha Mövenpick choklad.

Men klockan han bli över halv sex och ännu hade inte Gunilla kommit.

Sten svettades ordentligt. Han skämdes lite över att han kunde komma på en så dum idé som att förhöra någon på en fredag efter jobbet. Han skulle just ringa och avboka mötet, då han kom på att han nog borde ringa Elin igen och tala om hur läget var.

Hon blev sur.

– Vi skulle ju ha mysigt. Himla pucko, hur kan du planera så. Bryr du dig inte om mig?

Det enda han kom på att säga till sitt försvar var:

– Grekmat. Jag ringer Grekiska kolgrillen och ber dem göra två souvlakis och en mezetallrik, sen köper jag Mövenpick choklad. Jag betalar.

– Du bara försöker köpa dig fri hela tiden, men du måste ju tänka på mig också.

– Ja men du brukar ju också jobba över.

– Ja men det är ju skillnad det kan ju gälla någons liv.

– Vadå liv, du är ju obducent.

– Okej då, skynda dig i alla fall.

Därefter ringde han Gunilla på hennes mobiltelefon. Han frågade om de kunde träffas på måndagen istället. Men då lät hon väldigt besviken.

– Jag har ju precis hittat en parkeringsplats utanför polishuset.

Sten kände att han inte gärna kunde kräva att hon skulle komma på måndag istället, när han nu bett henne komma.

Han gick således och mötte henne i receptionen och tog med henne in på rummet. Hon berättade allt möjligt om Gabriel, Erica och Tomas. Det föreföll som hon inte gillade någon av dem. Minst av allt verkade hon gilla Gabriel. Bland annat berättade hon följande:

– Gabriel Karlsson stod framför hela församlingen och sa att djävulen kommit in bland församlingsmedlemmarna. En ganska ny kvinnlig medlem började gråta för hon trodde att pastorn menade henne. Gabriel Karlsson hade förkunnat att det handlade om otukt och att man inte ska ha begär efter sin nästas hustru.

Hon tystnade och tittade på Sten.

– Vad hände sen?

– Erica och Tomas steg upp till honom.

– Hur fick han dem till det?

– Han sa ju att djävulen kommit till några av församlingsmedlemmarna för att sprida olycka. Men tillsammans skulle vi driva ut honom. Kom fram mina lärjungar, ni som har synden i er, sa han. Han tittade, eller stirrade, på Erica och sedan på Tomas.

– Sen då?

– Sedan läste vi tillsammans alla budorden och för varje budord hade vi en lång diskussion om vad de betydde. Gabriel Karlsson menade att man kunde vara ämnad för någon och då skulle andra inte komma emellan. Han sa att alla som behövde botgöra sig inför församlingen skulle stiga fram.

Hon tystnade och stirrade ner på sina händer en ganska lång stund, så fortsatte hon.

– Det låter ju helt sjukt när jag tänker på det, men då kändes rätt. Jag minns att jag tittade på dem och liksom manade dem att komma fram. Det gjorde de andra i församlingen också.

– Vad hände sedan?

– Tomas reste sig och gick med högburet huvud, han såg nästan stolt ut. Men Erica gick med huvudet sänkt. Det syntes tydligt att hon skämdes.

– Sen?

– Gabriel Karlsson höll fram en bibel mot dem och sa att dom inför hela församlingen skulle svära på att i framtiden leva i tukt och förmaning, såsom gud vill att vi ska leva. Dom la var sin hand på bibeln och sedan sa de något sådant. Hela församlingen jublade. Efteråt sjöng vi flera sånger för att lovprisa herren.

Middagen blev trots allt ganska lyckad även om Elin var sur när Sten väl kom hem runt en halv åtta på kvällen. Sten förvånades över hur mysigt det kändes efter att de ätit upp glassen och satt i soffan med var sin konjak. Det var länge sedan det kändes så här bra, tänkte han. Det hade varit så mycket negativ dom emellan den sista tiden. Antagligen ända sedan Elin fick missfall. Men nu skulle de börja om och verkligen älska varandra. Det verkade som Elin var inne lite på samma linje för hon var gulligare än på mycket länge och hon la till och med handen mellan hans ben.

På måndagsmorgonen ringde Ericas far från ambassaden i Kinshasa. Sten blev förvånad och samtidigt så stressad av att prata med någon som var så långt bort, att han först inte kom på vad han ville veta. Det enda vettiga som han kom på att fråga om var vad som hänt med Ericas bohag. Fadern lät ganska besviken över detta.

– Menar du att jag åkt hela vägen till Kinshasa för att berätta för dig vad som hänt med hennes möbler. Inte nog med att ni river upp min och min hustrus sorg, ni tvingar mig att lämna mitt viktiga uppdrag för att berätta om en så världslig sak som gamla möbler.

– Men det kan vara viktigt.

– Vad är det som är viktigt och varför?

Sten skämdes lite och det kändes skönt att kunna hänvisa till sekretessen för att därmed slippa berätta om Fredriks ganska långsökta idé om märkena på Ericas underarmar. Sålunda sa han:

– Vi är mest intresserade av karmstolarna i teak och jag kan på grund av förundersökningssekretessen inte säga varför.

– Jaha. Jag tror att hennes kusin Peter fick dem. Han bor i Uppsala.

– Vad heter han i efternamn, var bor han?

– Andersson, men jag vet inte var han bor. Det är någon stans i centrum.

– Tack så hemskt mycket och ursäkta att jag besvärade er, men du förstår vi poliser har ju fått ett extra tryck på oss att titta på dödsfall i religiösa samfund efter det som hände i Knutby.

– Vaddå Knutby, vad hände där?

Vet du inte det, då tycker jag att du ska fråga ambassadpersonalen eller titta i några tidningar från våren 2004.

– Jamen vad handlar det om?

– Det är nog bättre att du pratar med ambassadpersonalen om det.

Sten fick tag i kusinen och denne hade faktiskt kvar stolarna. De stod i hans förråd. Han hade inte ens börjat använda dem, det fick vänta tills han hade en större bostad. De gjorde upp om att Sten skulle besöka honom redan samma kväll. Sten ringde kriminaltekniska laboratoriet för att höra hur han skall gå till väga för att söka efter tejprester. Tekniken var, enligt den kriminaltekniker han talade med, mycket enkel. Han tyckte att man skulle spraya hela karmen med fingeravtrycksspray, då skulle eventuella tejprester synas tydligt. Det stämde inte på den första stolen men väl på den andra. Det syntes tydligt att det hade suttit tejp på båda karmarnas undersida. Det fanns flera fingeravtryck runt tejpmärkena och Sten kopierade både dessa och själva tejpmärkena.

Någon dag senare ringde de till Sten från receptionen. Han hade dambesök, det var Malin Stensson. Han kom ner till receptionen och skakade hand med henne. Sedan räckte han henne förhörsprotokollet. Malin skrev under nästan utan att läsa det. Samtidigt sa hon att det var en sak till. Hon såg pastorn gå hem till Erica den kväll hon dog. Sten bad henne följa med in på hans rum. På vägen till rummet träffade de på Fredrik och Sten bad honom också följa med. Sten startade bandspelaren som stod på skrivbordet och efter sedvanlig introduktion bad han henne:

– Kan du nu berätta vad du såg den kväll som Erica dog?

– Jag kommer inte ihåg så mycket i detalj, men jag såg Gabriel knacka på hennes dörr och sedan öppnade hon och han gick in.

– Hur kommer det sig att du såg det, vad gjorde du utanför hennes dörr alltså?

– Jag skulle hälsa på henne tänkte jag.

– Ja ha, men du gjorde inte det?

– Just som jag bara var ett hus ifrån hennes hus såg jag pastorn.

– Vad gjorde du då?

– Ja jag vände för jag ville liksom inte vara tredje hjulet om dom nu hade något på gång eller så.

– När hände detta?

– Jag minns inte. Kanske vid sjutiden.

– Varför har du inte berättat om detta tidigare då?

– Men det är ju ingen som frågat mig.

– Men du har ju överhuvudtaget inte blivit förhörd. Tycker du inte att det hade varit på sin plats och berätta om detta för polisen?

– Jamen Gabriel ville att jag inte skulle tala med er, det skulle bara röra upp saker sa han.

När hon gått var det hög tid för fika. På fikarasten drog Sten allt han kommit fram till och i synnerhet det som Malin berättat. De tyckte samtliga att han borde ta in denne Gabriel Karlsson och pressa honom lite. Sålunda ringde Sten Gabriel och bad honom komma in på ett förhör.

Lögnare

Anders stirrade in i ögonen på pastor Gabriel Karlsson. Bredvid honom satt Sten.

– Du gick hem till Erica någon gång mellan sex och halv sju på kvällen den nittonde maj år 2002, alltså den kväll hon dog.

– Nej.

– Hon hade bjudit dig på middag.

– Nej.

– Vi vet att du var inne hos Erica den kväll hon dog. Det finns vittnen som har sett dig.

– Jag besökte henne ofta. Vi diskuterade trosfrågor och jag vägledde henne i hennes väg till att bli pastor. Men den kvällen var jag tyvärr hemma hos mig.

– Har ni ingen skola för pastorer, frågade Sten. Anders tittade lite irriterat på honom.

– Nej, vi är en liten fristående församling så vi har inte någon skola.

Anders fortsatte:

– På något sätt lyckades du övertala henne att byta ut den stol hon satt i mot en karmstol från vardagsrummet. Dessutom lyckades du få henne att gå med på att bli fasttejp på stolen. Det syntes spår av tejpningen på hennes armar.

– Nej.

– Du strödde krossade penicillintabletter i hennes mat. Hur lyckades du med det?

– Nej.

– När hon inte andades tog du loss tejp från stolen, men inte tillräckligt bra för det finns fortfarande spår av tejp på den.

– Nej.

– Du bytte ut hennes tallrik mot din tallrik, men du tänkte inte på att du hållt rivost på din pasta men det hade inte hon.

– Nej.

– Du bröt bort en av skruvarna varmed korset på gaveln till er kyrka satt fastskruvat, så att det hängde upp och ned.

– Nej.

– Du bad Tomas klättra upp på en stege och skruva fast korset.

– Nej, jag menar ja det gjorde jag.

– Så du kan säga ja, det var som fan.

Pastorn ryckte till.

– Så du gillar inte när jag syndar och åberopar fan, men det är okej att mörda?

– Nej.

– Du var med när Tomas skruvade fast korset?

– Ja, men inte hela tiden, jag var inne i kyrkan ett tag.

– Du höll i stegen när Tomas skruvade fast korset. Sedan välte du stegen.

– Nej.

– Men hur kunde då stegen välta?

– Jag vet inte, jag gick in i kyrkan för att hämta min kamera.

– Nej det gjorde du inte alls. Du höll i stegen och välte den bakåt.

– Nej.

– Men hur fan skulle den annars ha vället?

Den här gången ryckte han inte till.

– Jag vet inte.

– Tomas dog inte av fallet, men istället för att hjälpa honom dunkade du hans huvud mot stenen.

– Nej.

– Men en av dina församlingsmedlemmar såg när du gjorde det.

– Jag har inte gjort det. Jag höll i hans huvud, men det var för att trösta honom. Vem säger att jag dunkade det mot en sten?

– Det vet du nog.
 Pastorn tänker efter.

– Det måste ha varit Malin i så fall, hon kom när Stina letade efter telefonen.
 – Du låter henne inte hjälpa honom och du låter henne inte kalla på ambulans, hur fan förklarar du det?
 – Så var det inte alls. Stina var inne för att ringa, det har jag ju redan sagt. Men tyvärr hade vi av sagt oss telefonabonnemanget, för att spara pengar.
 – Du tvingar henne att be med dig, fy fan han låg ju där och dog och du ville att ni skulle be för honom. Det är ju för fan ett allvarligt brott i sig.
 – Jamen vad skulle vi göra, jag är ju ingen läkare och Stina var ju som sagt inne för att ringa.
 – Sen när ni suttit där och bett så länge att du kunde vara säker på att han skulle dö, då släpade ni iväg honom till Stinas bil.
 – Så var det inte alls, vi tog henne till bilen så fort Stina kom tillbaka. Jag har ingen bil annars hade vi ju tagit den.
 – Det finns även församlingsmedlemmar som har vittnat om att du var svartsjuk på Erica och Tomas. Du tvingade dem att låta bli varandra inför församlingens åsyn.
 Pastorn blundade, det såg ut som han skämdes, men han sade inget.
 – Du sa till minst en församlingsmedlem att du drömt Erica och Tomas skulle dö?
 Pastorn fortsatte att tiga.

Sten och Anders tittade på varandra. Anders pekade mot dörren. De gick ut, stängde dörren och pratade viskande till varandra.

– Jag tror inte att vi kommer något längre, sa Anders.
 – Jag håller med, vi tar fingeravtrycken och släpper honom.

Sten tog de fingeravtryck han kopierat från karmstolen, pastorns avtryck samt ett antal avtryck som Fredrik tagit på den stege som Tomas klättrade på och skickade alltihop till kriminaltekniska laboratoriet. Fingeravtrycken på stegen kändes lite onödigt, vad skulle man kunna bevisa med dem? Att pastorn hållit i stegen, det hade han ju redan erkänt. Han tog med dem mest för att Fredrik hade bett om det. Sten antog att det kändes bra för Fredrik att han inte hade tagit dem helt i onödan.

Det hände inget mer den dagen och dagen efter åkte hela kriminalavdelningen i Södertälje på kurs. Sten hämtade Fredrik utanför hans bostad på morgonen och de åkte gemensamt till den konferensanläggning där kursen skulle hållas. De bjöds på kaffe med ostfralla inne i ett stort konferensrum under tiden som alla väntade på att klockan skulle slå nio.

Strax efter nio steg länspolismästaren upp på en liten scen belägen längst fram i rummet. Hon höll ett litet kort anförande om hur viktigt polisens arbete var och vikten av att alla polisen hade värderingar som överensstämde med lagen. Därefter lämnade hon över ordet till den som skulle hålla i kursen, genom att le mot dem alla och slå ut med armarna samtidigt som hon sa:

– Nu kära vänner ska vi lära känna oss själva och vi har en expert här som skall hjälpa oss, välkommen Torolf!

Mannen som stått bredvid henne framme på scenen slog ihop händerna.

– Hej allihop! Jag heter som sagt Torolf Tärnsjö och jag ska hjälpa er att komma närmare era mörka sidor. Som ni vet så har vi alla våra mörka sidor. Sådant som vi bär inombords, som gör att vi reagerar starkt på vissa saker. Vi kan ta dig som exempel. Han pekade på Sten.

– Vad heter du?
 – Sten Svensson.
 – Va bra Sten, har du haffat någon pedofil någon gång?
 – Nej, ett par blottare men ingen pedofil.
 – Okey, men om du skulle göra det så kanske du skulle vara lite extra brysk mot honom för att du själv utsatts för övergrepp som barn.
 Fredrik, som för övrigt satt bredvid Sten, började skratta högt samtidigt sa han:
 – Nu kommer det fram.
 Flera andra skrattade med Fredrik. Men det fanns också andra som såg ganska beklämda ut.

Sten började bli upprörd.

Torolf fortsatte.

– Men Sten det är inget att skämmas för, det är många som utsatts för övergrepp som barn. Det är mycket vi måste bära med oss från barndomen. Det är säker många andra av er andra som också blivit poliser för att hämnas på snuskgubbar som utnyttjat er som barn.

Nu var inte stämningen så uppsluppen längre. Torolf pekade på en äldre kollega från Huddingepolisen.

– Har inte du blivit utnyttjad som barn. Hur känner du inför sexuella relationer mellan vuxna män och unga pojkar?

Kollegan formligen flög upp ur stolen och skrek:

– Vad i helvete håller du på med ska du ha stryk?

Torolf fortsatte emellertid:

– Oj då här trampade jag verkligen på en öm tå. Du kanske utnyttjar småpojkar själv. Du kanske åker till Thailand ibland?

Den äldre kollegan stod kvar vid sin stol men han var alldeles röd i ansiktet. Man kunde ana att hans händer skakade.

Då vänder sig Torolf till en kvinnlig kollega som Sten trodde jobbade i Nynäshamn.

– Du då, hur känner du inför prostituerade? Blir du avundsjuk för att dom får betalt för sex medan du inte fått sex på flera månader?

Han behövde inte fortsätta länge till förrän han fått samtliga poliser i lokalen rejält upprörda. Då sa han:

– Sådär ja, ni har varit jätteduktiga tycker jag. Nu när vi har vi haft en liten uppvärmning ska vi dela upp oss i grupper och öva oss i att tygla våra känslor. Nu kommer jag att dela ut ett kuvert till var och en av er. I detta kuvert finns det ett A4-ark med text och en rund pappersbit.

Han gick fram till några personer på första raden och gav dem var sin bunt med kuvert och bad dem ta var sitt och därefter skicka resten vidare. När alla hade fått ett kuvert tog han till orda igen:

– Ni kan öppna era kuvert och titta högst upp på papperet. Där står det vilken grupp ni tillhör. Ta till exempel det papper jag har här, där står det: våldtäkt, grupp 1.

Torolf fortsatte och beskriva vad de skulle göra och till slut stod det klart att det stundade rollspel. Sten skulle vara en person som misshandlat någon på en restaurang, två andra i gruppen skulle vara poliser och en tredje skulle vara offer.

Den runda pappersbiten hade en grön och en röd sida. De skulle de lägga pappersbiten framför sig med den gröna sidan upp ända tills det att någon ville avbryta övningen då skulle denne vända på pappersbiten.

Sten suckade och tittade på de som satt närmast honom. Det syntes inget gillande där. När han tittade ut över lokalen fann han att så gott som samtliga föreföll vara tämligen missnöjda.

Nåväl, Sten och tre kollegor från olika distrikt samlades i ett av de små grupprummen och övningen började. I början var det ganska segt och oengagerat ända tills Sten började genomföra misshandeln, då blev det lite mer fart. De två som skulle spela poliser tyckte

förmodligen att det blev lite tråkigt att bara titta på under tiden som Sten mjukboxades med offret. Sålunda gick poliserna in på var sida och det blev en rejäl mjukboxningsmatch.

Ingen ville vända på sin pappersbit. Istället blev det mer och mer livat tills en av cheferna kom in och undrade hur det gick.

– Jodå vi arbetar med våra attityder, sa Sten samtidigt som han försökte se allvarligt ut. Kollegorna var inte ett dugg allvarliga de skrattade som bara den.

De avslutade slagsmålet och försökte låtsas som om det var ett seriöst ingripande men det hela blev ganska utflippad. Alla fyra var dock väldigt nöjda med övningen och de skrattade gott åt den när de senare satt med var sin öl och väntade på middagen.

Tyvärr kom de långt senare på kvällen, efter betydligt flera öl, på att de skulle fortsätta slåss. Det slutade med att Sten skadade örsnibben på en bordskant.

Kollegorna tejpade örat med en tejrulle som de hittade i receptionen. Men när han vaknade på morgonen var kudden alldeles blodig.

Några dagar senare kom chefen in på Stens rum och stängde dörren efter sig.

– Hur går det med dödsfallen i Tempelkyrkan?

Sten stirrade honom i ögonen och försökte se avslappnad ut.

– Jag tycker det verkar väldigt mysigt. Det känns som om pastor Gabriel, har tagit livet av dom, men vi har inte tillräckligt med stöd för att häkta honom.

– Vad har du?

– Vi har vittnen på att han var hemma hos kvinnan den kväll hon dog. Och när det gäller den andre som dog, har vi ett vittne på att han höll huvudet mot en sten efter det att killen fallit från stegen, vilket senare gjorde att han avled. Han uppträdde dessutom underligt och han tvingade en församlingsmedlem att hålla tyst om det.

– Har du något mer?

– Ja, jag har ett vittne som har hört honom säga att han drömt att Erica och Tomas ska dö.

– Det låter ju nästan otroligt, något mer?

– Han var tydligen svartsjuk på dom som dog för att de var ihop.

– Det här börjar ju bli en del. Vad säger han emot vittnesmålen?

– Han nekar till allt.

Något mer?

– Nej, men jag väntar på resultat från fingeravtrycksmatchning på den stol som Erica kanske var fasttejpad till.

– Bra, men du är det olika vittnen som sett dom där sakerna?

Sten kände att han blev varm om kinderna.

– Nej det är samma person.

– Kontaktade du henne?

– Nej hon ringde mig.

Chefen såg misstroget på honom och sa:

– Då låter det lite klent det är kanske bäst att lägga ner det. Dessutom är det ju flera år sen det hände och ingen ligger på oss om att lösa det och det är ju faktiskt inte dödsfall som betraktas som ouppklarade brott. Men du kan hålla på lite med det på sidan om, när du får tid. Men gör inga massförhör och skicka inte en massa fingeravtryck på måfå till SKL. Det är ju vi som måste betala för det.

Han väntade inte på svar från Sten utan han vände sig om och gick ut ur rummet. Sten kände sig nedstämd, så han tittade in i väggen en lång stund efter det att chefen gått. Utöver denna utredning hade han för tillfället några villainbrott, ett par rån och fyra fall av kvinnomisshandel att arbeta med. Han suckade och drog till sig högen med plastmappar. Han hann emellertid inte mer än börja bläddra i högen förrän telefonen ringde.

– Hej jag heter Sören Bergman, jag ringer från SKL i Norrköping.

– Hej.

– Du jag har hittat en säker matchning på fingeravtrycken på stolen.

Från att suttit nedsjunken i skrivbordsstolen blev Sten på helspänn.

– Jaså, vem då?

– Fingeravtrycken stämmer inte mot någon av dem du ville att jag skulle jämföra med.

Däremot stämmer de med några av dem som enligt blanketten är tagna på en stege.

– Det var som fan. Är det flera fingeravtryck som stämmer?

– Ja vi har en säker matchning på två hela fingeravtryck. Dessutom är det ett par halva avtryck som stämmer bra.

– Det skulle kunna vara Tomas.

– Jaha, det säger mig ingenting. Men kan du inte ta avtryck på denne Tomas, så får vi veta.

– Han är död, men jag kanske kan be hans föräldrar skicka något som de vet att han fingrat mycket på.

– Gör det skicka det sedan till mig Sören Bergman.

Sten gjorde så. Han ringde till Tomas föräldrar. Det var hans far som svarade. Sten tänkte att de kanske skulle bli glada över att samhället ägnade tid åt deras sons död så här långt efter själva dödsfallet. Men fadern blev med ens väldigt bedrövad då han hörde Stens ärende, han lovade emellertid att leta fram något. Han erbjöd sig till och med att komma och lämna saken personligen, trots att han bodde i Umeå. Sten sa att det räckte om han skickade den med post. Efter samtalet gick Sten in till chefen och berättade vad han just fått höra.

– Det var som fan. Hur får vi ihop det.

– Det kan ju vara så att Tomas antingen mördat Erica eller hjälpt henne att dö, de kanske är svårt att någonsin få reda på vilket. Men sedan har Tomas antingen ramlat med stegen eller kastat sig ut med den och i så fall verkar det som ett vittne ljuger. Eller då så har pastor Gabriel tagit livet av Tomas och då ljuger han. Det kan dessutom vara så att pastorn också var med när Erica dog, det finns ju vittnen som såg honom där på kvällen.

– Har du flera vittnen till det, jag hade för mig att du bara hade ett, var inte det förresten samma kvinna som såg honom med hålla i Tomas huvud.

– Jo det har du rätt i, det är ju inte helt osannolikt att hon ljuger.

– Gör hon det, har vi faktiskt ingenting ordentligt som tyder på att pastorn har dödat dem.

– Det är nog sant, vi borde kanske pressa henne lite. Hon kanske har haft någon affär med pastorn hon också, hon kanske är svartsjuk.

– Precis, du kan väl kolla lite med några andra i församlingen. Prata med några som är lite skvallerkärningar.

– Du har rätt jag tror att jag ringer Gunilla Martinsson.

Gunilla var inte hemma, men Sten fick ett mobiltelefonnummer av nummerupplysningen.

Hon svarade och efter diverse försnack kom han in på själva kärnämnet:

– Vet du om pastor Gabriel Karlsson hade något förhållande med någon av kvinnorna i församlingen, eller någon av männen för den delen?

– Vet du vad, sa hon först alldeles spontant. Homosexualitet är av gud förbjudet.

Därefter funderade hon en stund.

– Ja han hade ett kort förhållande med Erica precis när hon kom till församlingen. Sedan vet jag inte. Ja nästan alla vi var ju lite förtjusta i honom, men förhållande.

Hon funderade vidare och Sten sa inget.

– Linda Almfridsson, sa hon efter en stund. Dom hade nog ett förhållande ett tag.

– Hur var det med dig då?

Nu var hon tyst en väldigt lång stund. Som om en sådan sak var något man glömde bort. Det var uppenbart att hon åtminstone varit kär i honom. Till slut erkände hon att hon varit kär i honom och att de hade haft sex en gång.

– Hur var det med Malin Stensson då?

– Ja dom hade ett förhållande, det minns jag nu. Det tog slut när Gabriel träffade Erica.

– Hur är detta möjligt. Den där pastorn predikade om att Tomas och Erica levde i synd och sedan har han syndat med halva församlingen?

– Ja det är ju konstigt, men jag ville så hemskt mycket att han skulle se mig.

– Tror du att Malin hyser agg emot Gabriel?

– Absolut.

– Varför tror du det?

– Det märks på henne att hon hatar honom.

– Men varför går hon då bara inte ur församlingen så hon slipper se honom?

– Ja det är ju lite konstigt men hon hoppas väl att han ska gå tillbaka till henne, att han skulle välja henne liksom. Det hoppades väl jag kanske också förut, fast jag har kommit över det nu. Någon dag senare satt Sten och Anders i förhørsrummet med Stina Hammarström på andra sidan bordet.

Det var Anders som ledde förhöret, det vill säga ställde frågorna.

– Kan du berätta vad som hände då Tomas dog.

– Jag håll på och städade inne i kyrkan. Jag torkade golvet. Jag gick ut för att fråga om dom ville ha kaffe. Jag menar att jag tänkte fråga om dom ville att jag skulle brygga kaffe. När jag kom ut låg Tomas där och Gabriel satt bredvid honom.

Sten tittade strängt på henne.

– Hör du inget brak eller så, märker du inte när stegen ramlar ner?

– Nej, faktiskt inte.

– Hur kan det komma sig?

– Jag tror att jag satt på toaletten just då det hände.

– Okej, vad såg du när du kom ut?

– Gabriel satt på knä bredvid Tomas. Han höll handen på Tomas panna och pratade med honom.

– Hörde du vad han sa?

– Ja men jag minns inte vad det var, det var väl något lugnande tror jag.

– Svarade Tomas?

– Nej.

– Vad hände sedan?

– Jag rusade fram och frågade vad som hänt. Gabriel sa något om att han måste ha ramlat. Ska jag ringa ambulansen sa jag då. Ja gör det sa han då. Jag gick in i kyrkan för att ringa, men jag hittade inte telefonen. Sen kom jag på att vi stängt av den för att spara pengar.

Hon tystnade. Det verkade som hon väntade på en ny fråga.

– Vad gjorde du då?

– Jag gick tillbaka till dom. Då satt Malin där också. Jag sa till dom att vi inte längre har någon telefon. Då frågade Gabriel om jag kunde hämta min bil. Jag sa ja och sen gick jag och hämtade den. Sen lyfte vi alla tre in Tomas i den. Jag hade en kombi och vi vek ner baksätena och la honom på rygg där bak. Gabriel låg bredvid honom och jag körde dem till Södertälje sjukhus.

Sten tittade på Anders, harklade sig och sa:

– Hur låg han Tomas, då du kom ut?

– Han låg på marken och Gabriel hade handen på hans panna.

Anders tar upp tråden och fortsätter.

– Låg han med huvudet i gräset?

– Ja, det tror jag.

– Blödde han från huvudet?

Hon funderar lite:

– Ja det tror jag, det var nog blodigt i gräset.

– Låg stegen rakt ut från väggen?

– Nej inte riktigt, den låg lite snett ut åt sidan bort mot skogen.

– Låg Tomas under stegen?

– Nej stegen låg bredvid honom.

– Hur låg han, på rygg, raklång?

– Ja det tror jag.

Sten bröt in igen:

– När du kom ut andra gången var Tomas flyttad då?

– Nej, det tror jag inte.

– Är du säker?

– Ja.

Anders fortsatte:

– Men varför ringde ni inte till Larmcentralen med era mobiler?

– Vi har en regel om att inte ha några mobiler med oss när vi är i kyrkan, strålningen stör kontakten med gud

De avslutade förhöret och diskuterade hur de skulle lägga upp nästa, som de skulle hålla med Malin Stensson. Hon kom till polisstationen ett par timmar senare. Sten och Anders mötte henne i receptionen.

De gick förbi kaffeautomaten, tog var sin kopp kaffe och gick till förhörssrummen. Dessvärre var alla rum upptagna så de gick in på Anders rum.

Både Sten och Anders satt med allvarliga miner och stirrade på henne i flera minuter precis som de kommit överens om.

Till slut frågade Sten:

– Nå Malin varför har du ljugit för oss om vad du såg efter att Tomas föll från stegen?

Hon var tyst en lång stund. Stunden var så lång att det förmodligen till slut blev omöjligt att framhärda i lögnen såsom ingenting hänt. Så hon svarade:

– Jag hatar honom, Gabriel, han är ett svin, men det går liksom inte att rå på honom.

Var det sant att Gabriel sa till dig att han drömt att Erica och Tomas skulle dö?

– Nej, jag hittade på det, förlåt. Hon tittade bedjande på dem. Hon hade tårar i ögonen.

– Ljög du också om att du såg honom gå in till Erica den kväll då hon dog?

– Ja.

– Var du överhuvudtaget där?

– Ja.

– Såg du något då?

– Hon tvekade igen till slut svarade hon samtidigt som hon gömde ansiktet i händerna.

– Tomas, jag såg Tomas gå in till henne.

– Hur dags då?

– Sådär vid sjutiden.

– Vad gjorde du där?

– Jag var på väg hem till Erica. Jag var ofta hos henne för hon mådde dåligt.

– Men du gick aldrig in till henne?

– Nej, jag visste ju att det hade haft ihop det, så jag ville inte störa. Dessutom kunde hon väl få tröst av Tomas, tänkte jag. Var det dumt gjort?

– Nej, hur skulle du kunna veta vad som skulle hända. Men varför har du inte sagt något om detta till polisen?

– Jag pratade med Tomas, frågade vad han gjort. Tomas sa att han hjälpt Erica att dö, för att hon ville det. Han bad mig inte säga något. Han ville att Gabriel skulle få skulden och de ville jag med.

– Dödade han henne?

– Han hjälpte henne att dö. Hon var så olycklig. Vi var alla olyckliga. Förhöret fortsatte men ingenting mer intressant avslöjades. Efteråt var Sten och Anders överens om hur de trodde att saken gått till. De var även överens om att inte göra något mer åt den. Några dagar senare låg ett vadderat kuvert i Stens postfack. Sten öppnade det lite försiktigt och skakade ut innehållet på sitt skrivbord. Det var en liten brevkniv i något som såg ut att vara elfenben. Den låg i en hoptejpad fryspåse. Dessutom låg det ett brev i kuvertet. I brevet stod det:

Hej Sten!

Tack för att du ägnar tid åt att finna sanningen om min son Tomas död. Tyvärr är jag rädd att han tog sig själv av daga och sin flickvän Erica också för den delen. Detta eftersom han sa att han ville göra det. Han bad mig att inte berätta om det. Därför har jag tigit, men jag orkar inte det längre och jag vill inte att sanningen skall dö med mig. Han sa mig att pastor Gabriel Karlsson var ett stort svin och att de ville dö. De ville att han skulle få skulden så att han skulle få det lite jobbigt. Jag trodde aldrig att han skulle göra det. Han har försökt att ta sig av daga förut, men då har han alltid överlevt. Som tur var fick aldrig pastorn skulden. Om så hade varit fallet hade jag nog känt mig tvungen att avslöja sanningen, även om nu pastorn var ett stort svin.

Högaktningsfullt

Anders Fagerlund